

Engedelmes karácsony

Ilyenkor decemberben, karácsony előtt különösen kidomborodik az, ami egyébként máskor is jellemző ránk: engedelmeskedünk.

Engedelmeskedünk a jól bevált adventi készülődések megszokott ütemének, engedelmeskedünk az ajándék beszerzés belénk égett parancsának, engedelmeskedünk olyan megszokásoknak, ami nélkül azt gondoljuk, hogy nem ünnep az ünnep. Adventkor engedelmes emberek hada vonul ide-oda. Üzletről - üzletre, fenyőfa árustól – fenyőfa árusig, rokontól – rokonig. Van ezeknek az adventi, karácsonyi rituáléknak valami kellemes meleg hangulata. Ilyenkor érezzük a megszokottság biztonságos intimitását. Azonban, érzésem szerint, ez az esetek többségében inkább megköt, mint szabadabb tesz, inkább lecövekel, mint előre visz. Karácsony – nem csak a zimankó és a hó miatt – a helyben topogás ünnepe. Miért? Azért mert leginkább emberi szokásoknak, évszázadok alatt rögzösödött konvencióknak engedelmeskedünk. Mindennek jut hely a tökéletesre álmodott ünnepben csak éppen az ünnepeltnek nem. „...a szálláson nem volt számukra hely.” Lk 2,7

Mi a teendő? Figyeljük meg a karácsonyi történet szereplőit! Mindannyian engedelmeskedtek Isten akaratának, utasításának, és Isten mindenkit kimozdította a helyéről. Kimozdította a napkeleti bölcseket megszokott lakókörnyezetükből. Kimozdította Józsefet az izraeli szokásrend konvencióiból, és elvette a

terhes Máriát. Kimozdította a szent családot Názáretből Betlehembe, majd Betlehemből Egyiptomba. Kimozdította a pásztorokat a puszta szálláshelyről, és bementek a városba imádni az ismeretlen kisdedet. Egy dolog tehát közös ezekben az emberekben: engedelmeskedtek Istennek. Ez az engedelmesség pedig a megszokottból való kimozdulással járt. Csak így képes az ember az újat befogadni, Isten megújító kegyelmét beengedni.

Ez igaz ránk is. Ha szeretnénk valóban ünnepelni, befogadni az Örökkévalót, akkor helyet kell készíteni neki. Sok lim-lomot ki kell dojni a szívből, életrendünkből, megszokásainkból. Képesek vagyunk erre? Mennyire nőttek hozzánk rögzelmek, berögződött szokásaink? Nehéz, és gyakran félelemmel teli az új életre születés, mert odaát minden világos, tágas, őszinte és kevésbé leplezett, de vár ránk ott a betlehemi gyermek, az igazi karácsonyi ünnepelés. Megyünk vagy maradunk? Kinek engedelmeskedünk: a megszokottnak vagy a Megújító hívásának? Ha az utóbbinak, akkor legyünk csendben, és kérjük a következő ének-fohászt: „*Ó Jézusom szegényed kér, vár, epedve hív: Te készítsd el: tenéked lesz otthonod e szív. Jer hű szívembe hát! Habár szegény e szállás, de mindörökké hálás, úgy áldja Krisztusát.*” 312. dicséret. - **Fehér Norbert**

A MISKOLC-
TETEMVÁRI
REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG
GYÜLEKEZETI LAPJA
*
Megjelenik az
egyházköztség
terjesztésében.
*
LV. szám, 2012. tél
*
Felelős szerkesztő:
Fehér Norbert
Szerkesztők:
Dr. Benke László
Kovács Ákos

„Életre szóló ismeretség...” (Máté 25,10-13)

A tél közelsége, a természet lecsendesedése, mindnyájunkat türelemre, megállásra készítet, akár csak a jelzőlámpa sárgára, majd pirosra váltó színe. S miután a fák levetkőzték lombruhájukat, a maguk görcsös, hajlott, vagy éppen sudár, ég felé törő, sima ágaikkal mutatják meg magukat a teremtett világ számára: „...itt állunk, másképp nem tehetünk, lombruhánk nélkül ez a mi póre valóságunk...”. A természet lecsupaszodott fái között élve életünket tava-szig, megérint-e minket a teremtett világ természetes és beszédes bizonyosság-tétele, eszünkbe jut-e advent csöndjében, a Krisztus várás örök adventjében, hogy eljön az a perc, amikor nekünk is, nekem is le kell vetnünk ember-lombruhánkat? Mind azt, amit évek hosszú sora alatt rápakoltunk arra, akik mi valójában vagyunk. Leplezetlenül, a magunk egyedi, póre valóságában kell majd megállnunk az Úr előtt. Meg fog ismerni minket? Személyes, örökéletre szóló ismeretség a miénk, Jézussal? Árad-e felé lelkemből nap mint nap dicsőítésem, életörömöm, életbánatom, könyörgésem, bűnvallásom, egyszerű, hétköznapi emberi önközlésem, miközben levette ember-lombruhámat, amint vagyok, és aki vagyok, úgy adom magam neki. Avagy szépre kozmetikázott, kompenzált, díszes lombruhánkban pózolunk még az Úr előtt is, mert ez jobban illik hozzánk, az ünnephez, s amíg nem tudják mi, vagy ki is lakik a mi szívünkben és a gondolatainkban, az nem sértő és nem bántó, csak éppen nem krisztusi, nem őszinte, és mérhetet-

len távolságra van attól a szeretettől, amelynek az ünnepére oly sokan készülünk.

Az Isten szeretetének az ünnepére készülünk: hogy Isten minden dicsőségét levetkőzve Jézusban, mulandó, kiszolgáltatott, ember-lombruhánkat magára öltötte, hogy miközben önként leteszi azt a karácsonytól a nagypéntekig vezető úton, s miután személyesen magára vette mindnyájunk bűnét, húsvétkor győztes Úrként hirdesse meg, hogy van lelki test, amely viseli a mennyei képét, amely már nem szorul rá a gyarló emberi ügyeskedésekre, kompenzálásokra, mert aki Krisztusban van új teremtés az, a régi elmúlt és íme új jött létre. Igyekezzünk hát személyesen megismerni az Urat, aki ma is naprakészen mondja, tudom a te dolgodat. Nem elég az egyoldalú ismeretség, amely csupán anyakönyvi bejegyzéseken, családi krónikákon, lelki, hangulati élményeken alapul. Isten kegyelmi szerződését, amit Jézus Krisztus aláírt, nekem is személyesen az életem döntésével kell aláírnom és megvallanom, Uram Jézus te vagy életem pótolhatatlan, senkivel sem felcserélhető személyes ismerőse, lelki társam, Megváltóm.

Adventtől karácsonyig ne féljünk meglátni, és láttatni, felvállalni valódi, sebezhető, védtelen valónkat. Merjük levetkőzni idegességeinket, félelmeinket, mindennapos önértékelési és kapcsolati problémáinkat. Advent csöndjében bátran engedjük el ember-lombruhánk elhalt leveleit, hogy Jézus öltöztethesse fel lelkünket, ►►

életünket az Ő dicsőséges jelenlétében, és tehessen minket szeretetre méltóvá és szeretettel telivé, ne csak Karácsonyra, hanem az örök életre, amely „vég nélküli” ünnep az élő Krisztussal. Ebben vehetünk részt, ezt a „vég nélküli” örömet és szeretetet akarja az Úr megismertetni velünk. Sok teendő vár ránk az ünnepi forgatagban, legyen most a bibliai tíz szűz példázata jelzőlámpává mindnyájunknak, amely megállít piros jelzésével, majd útra indít zöld fényével.

„Amíg azok távol voltak vásárolni,

megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót. Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak. Uram, uram nyiss ajtót nekünk! Ő azonban így válaszolt: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!” (Máté25:10-13).

Minden kedves olvasónak áldott adventi készülődést kívánok.

Bodáné Falucska Ilona,

beosztott lelkész.

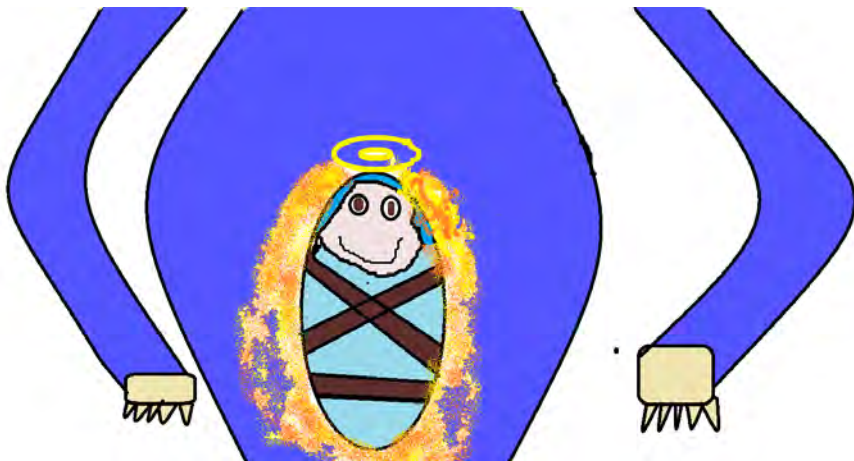
ARS SACRA-HÁRFA

Köszönöm, Uram!

*Uram köszönöm Neked
A harcokat, a sebeket,
Melyek lelkemig hatoltak,
De mindig javamra voltak.
Köszönöm a keserű, meg édes könnyeket,
Mely tisztította lelkemet.
Szent Igédet, mely vezetett,
Hogy megtaláljam hitemet.
Nincs ennél nagyobb ajándék
Mi engem boldoggá tehet.
Köszönöm, köszönöm Uram a hitemet.
Hitnek gyümölcse a szeretet,
Az ebből fakadó jó cselekedet,
Engedd Uram, hogy tehessem ezeket.
Mely nemcsak embereknek tetsző szorgos igyekezet,
Hanem Téged dicsőítő, felebarátot megtartó,
Tisztelő, segítő igaz testvéri szeretet.
Köszönöm Uram a gyülekezetet,*

*Ahol erősíthetem hitemet.
Az Ige hirdetőit, kiket a Szentlélek vezet,
Hogy hű tanítói legyenek,
Köszönöm a szent hivatásukat segítő presbitereket.
Köszönöm a gyerekeket, az ifjakat, a bölcs időseket.
A Téged híven követő megtérteket,
A félúton járó keresőket: vezesd magadhoz Uram őket!
Hogy ne csak számában, hanem Hitében is gyarapodjék a gyülekezet.
Köszönöm Uram a Te csodálatos szeretetedet,
Hogy ennyi mindent köszönhetek Neked.
Mert a hit magában üres lenne,
Ha nem lenne ennyi szép gyümölcse.
Köszönöm, köszönöm Uram a hitemet.*

Juhász Valéria

Vidó Zétény Gábor számítógépen készített rajza, 2011. november 30.

„Vigyázzatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát.” Mt 18,10

Vidó Zétény Gábor a Jókai Iskola 5. c osztályos kisdíákja. A karácsony témakörében készített számítógépes rajzán gyönyörűen megjelenik a gyermeki kifejezőmód egyszerűsége és lényeglátása. A kis Jézus már megszületett, glóriás csecsemőként mosolyog ránk anyja védő ölében. Az ölben való elhelyezkedése kifejezi a „már kint, de még bent” állapotát, valamint a csecsemő édesanyjával való szimbiotikus kapcsolatát. Mindez olyan gyermeki szemszögből tárul elénk, ami még nem a felnőttek fej magasságában tájékozódik, hanem közelebb van a szív tájékához.

E rajzhoz dúdoljuk együtt Adyval a **Kis, karácsonyi ének**-et!

*Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.*

*Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.*

*Isten-dicséretére
Mégis csak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.*

*Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.*

*Új csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet
Szépen igazolnám.*

*(Így dúdolgattam én
Gyermek hittel, bátran
1883
Csúf karácsonyában.)*

„Tegyetek tanítványokká minden népet!”

Jézus Krisztusnak ez a parancsa volt a fő témája annak a kurzusnak, ami novemberben zajlott gyülekezetünkben. Az első előadáson arról hallhattunk, hogy Istent úgy tudjuk leginkább dicsőíteni, ha készek vagyunk az ige meghallására, tanulására, cselekvésére és továbbadására, vagyis készek vagyunk Krisztus tanítványaivá válni. A második előadás az evangélizálás céljával, folyamatával, akadályaival foglalkozott. A „sikeres” bizonyosságtétel valahogy így került megfogalmazásra: a Szentlélek indíttatására beszélünk Krisztusról, és az eredményt Istenre bizzuk. A harmadik alkalommal szó volt az emberről, akit Isten felhasznál a szolgálatban. Ehhez a ponthoz kapcsolódva szeretnék néhány gondolatot megosztani elhívott előadónkról, Monty Taylorról, a Kereszttyén Ismeretterjesztő Alapítvány vezetőjéről. Életcélja Isten dicsőítése, az Ő akaratának a betöltése. Vágya az volt, hogy az egykori Szovjetunióban szolgálhasson, de az Úr vezetésének engedve Magyaror-

szágra jött a 80-as években az USA-ból feleségével, aki magyar, és három gyermekükkel Budapesten laknak. A kulturális és nyelvi akadályokat sikeresen próbálja legyőzni. Szeret minket. Kereste a kapcsolatot a hallgatókkal. Figyelt a különböző véleményekre. Örömet sugárzott, ugyanakkor fegyelmzett volt, hisz másfél óránál tovább soha nem tartotta az előadásokat.

Az utolsó előadásban arról beszélt, hogy életünk öt fontos területén szükséges célokat kitűznünk. Ezek a következők: személyes élet, család, munkahely, gyülekezet, társadalom.

Ez a kurzus abban erősített meg engem, hogy Krisztus tanítványaiként kell jelen lennünk a környezetünkben. Örülök, hogy a találkozók mindegyikén több mint húszan voltunk! Reméljük, hogy máskor is találkozunk még az előadónkkal!

dr. Bartha Árpád

Református identitásunk kérdései II.

A megtérésen alapuló személyes hitélet

A reformációra megjelent számban elkezdett gondolat folytatásaképpen most, adventben azt vizsgáljuk meg, hogy mi az a hagyomány, aminek a követése nyomán mi magunkat reformátusnak mondhatjuk.

A büszke reformátusnak is tudnia kell, hogy a reformáció megjelenése előtt is létezett keresztyénség, az európai emberek hitték, hogy létezik Isten, és a maguk módján igyekeztek megfelelni az elvárásainak. Nagy szakadék húzódott azonban az egyháziak, azaz a klerikusok és az úgynevezett laikusok között. Míg a klérus tagjai, a papok és a szerzetesek komoly istenismerettel rendelkeztek, ez nem volt elmondható még a nemesekről sem, nemhogy az írni-olvasni sem tudó paraszti rétegről. A magyar nyelvben megőrzött hókuszpókusz szavunk, ami a mise latin lényegére utal (hoc est corpus meum=ez az én testem) jól érzékelteti, hogy a mise átlagos résztvevője valamiféle érthetetlen varázslatként értelmezte a templomi szertartáson zajló eseményeket. A teológia lényegét nem értve, ahhoz ragaszkodott, amit fel tudott fogni, a szobrokban megjelent szentekhez, főleg pedig Máriához, akinek ember volta és anyasága érthető volt a számára is. A keresztyénség lényege így valójában rejtve maradt az egyes ember előtt, illetve elsősorban mint a keresztyén közösség tagja élte meg vallását. A középkor reformmozgalmai és előreformatori mozgalmi sokat tettek a „lényeg” közel hozása érdekében. Assisi Szent Ferenc például éppen a karácsonyt próbálta átélhetővé tenni maga és mások számára a betlehem felállításával és a betlehemi jelenet eljátszásával.

A késő középkorra nemcsak a szerzetesség, papság tagjai között lett egyre na-

gyobb igény a személyes Isten-kapcsolatra, hanem a nagy európai városok polgárai is létrehoztak jámbor társulatokat, hogy együtt keressék Isten akaratát. Az érett reneszánsz egyszerre volt világias, hivalkodó, bűnös, és emellett végtelenül szomjas az élő Istenre.

Luther és generációja a közösségi vallásosság helyett személyes, bensőséges hitgyakorlatot követelt, amikor középpontba állította a hívők személyes üdvösségének a kérdését. A személyes üdvösséget pedig egyéni hitre jutással tartotta elérhetőnek. Jó tudnunk, hogy ezek az elemek már a középkori keresztyén teológiában is jelen voltak, maga Luther is sokszor hangsúlyozta ezt. A változás lényege a hangsúlyok áthelyezésében volt, ami azonban éppen a keresztyéni identitás lényegi elemeit érintette.

Az egyéni hitre jutás hangsúlyozása olyan gyökeres változások elindítója volt, hogy sok eszmetörténész szerint a reformációban gyökerezik az individualizmus, a modern embereszmény, maga a felvilágosodás is, a tudományokhoz való bátor odafordulás, és még számos olyan elem, ami mai értékrendünk alapjává vált, például az emberi méltóság tisztelete is. Noha ma sokat ostorozzák ezeket, mint ahogyan már a felvilágosodás képviselői is látták a veszélyeit, mégis ezek az eszmények számítnak kultúránk alapértékeinek.

A személyes Isten-kapcsolat megteremtette az egyetemes papság eszméjét is, ami nagyobb felelősséget rakott ugyan az egyes hívőkre, emellett azonban nagyobb cselekvési szabadságot is adott, a korábbi hierarchia fellazulásának a lehetőségét.

Az Istennek elkötelezett ember Isten felé rab, fogoly, ám fel is van ruházva az Ő erejével, mindenki más felé szabad, Isten követeként hatalmas dolgok letéteményese. Így hitte ezt Luther, Kálvin, Cromwell vagy Bocskai István is.

A következő számban elmélkedésünket azzal folytatjuk, hogy ez a személyes kegyesség milyen pozitív és negatív hatásokat eredményezett a református identitásunkban. Adventben lévén most inkább csendesed-

jünk el, hogy így tudjuk szemlélni azt a mélységes titkot, ahogyan a hatalmas Isten magatehetetlen gyermekként engedte magát személyes kapcsolatba kerülni velünk, bűnös emberekkel. Hogy olyan értékesnek tartott és tart minket, hogy azt akarja, egyenként válaszoljunk ennek a hatalmas és csodálatos Úrnak a hívására. Most, adventben, és minden napon.

Dr. Balogh Judit

„Eszkendőt eszkendőhöz adjatok, és forogjanak az ünnepek.” (Ézsaiás 29,1)

Isten teremtette világunk időbeli folytonos földi körforgásában ismét véget ért egy év és elkezdődik egy új. Jelzik ezt a 2013. évre már megjelent református naptáraink, Kálvin kalendáriumunk és a 2013. évi Bibliaolvasó kalauzunk is.

A 2013. évi Bibliaolvasó kalauzunkat átlapozva, annak végén (a 111.-113. oldalon) az év egyházi ünnepeiről és vasárnapjairól találunk egy érdekes, református gyülekezeti gyakorlatunkban szokatlan és nem használatos naptári összeállítást.

Az egyházi év ezen összeállítása, tartalma és elnevezései a benne szereplő idegen: görög és latin elnevezések és reformátusoknál szokatlan vasárnap-rendszerei miatt kiegészítő és értelmező magyarázatokat igényel, mert ezek nélkül nehezen érthető és aligha kezelhető.

Az összeállítás mára a címében is napjainkban kevésbé ismert idegen szót használ: perikópa rendről beszél. Miről is van itt szó? A perikópa görög szó: jelentése az egészből kivett, úgymond kivágott, körülhatárolt rész. (A perikoptó = kivágni, levágni görög igéből származtatott főnév.) A régi keresztyén egy-

házi gyakorlatban így nevezték az egyes ünnepekre és vasárnapokra előírt, a Szentírásból kijelölt: mintegy „kivágott”, kijelölt igeszakaszok gyűjteményét.

Református egyházunkban minden kötött, előírt perikópa rendet a keresztyén szabadság elve alapján elvetünk: nálunk nincs előírt, kötött istentiszteleti igeválasztás, régebbi latin nevén: *textus*.

Ugyanakkor református hittudósaink is hangsúlyozzák az egyházi év ünnepeihez és vasárnapjaihoz illően alkalmas biblia olvasmányok és igék helyes választását.

Az óegyházi – azaz a reformáció előtti – kötött és előírt perikópa rendszerhez való valamilyen mérvű visszatérésnek református egyházunkban is voltak és vannak törekvései – főleg a XIX. századi, túlzásba vitt református puritanizmus okozta liturgiai, istentiszteleti elszegényedésünk miatt.

Református zsinatunk most folyó liturgiai megújító törekvései is önvizsgálatra szólítanak e téren is, azért hogy a túlzott szabadság ne váljon az igénytelenség és a spontaneitás szabadosságává.

Minden év – így a 2013-as is – a karácsonyi ünnepkört lezáró, harmadik szakaszával kezdődik, amely a bibliakalauzi összeállításban a vízkereszt/epifánia elnevezéssel szerepel. Ennek alapján azt gondolhatnánk, hogy az epifánia jelentése magyarul: vízkereszt. Ez nem teljesen igaz! Az epiphaneia görög szó jelentése magyarul: megjelenés.

A Krisztus ember mivoltát tagadó korai tévtanítások (2János7.: I. és II. évszázadában kialakult eretnokség: az ún. gnoszticizmus) az ősegyházat rászoritották a megtestesülés tényének és Jézus nyilvános megjelenésének: epifániájának hangsúlyozására és megünneplésére. Az ősegyház a Megváltó nyilvános működésének első jelentős eseményeként a Jordán vízében való megkeresztelkedését látta. Jézus ekkor jelent meg népe előtt és ekkor hitelesítette Őt az Atya mennyei szózata. Így lett már a II. századtól a kereszténység – húsvét után – legrégebbi ünnepe a vízkereszt, mint epifánia.

A keleti kereszténység az epifániával Krisztus víz általi megkeresztelkedését kezdte ünnepelni és ünnepli ma is vízkereszt elnevezéssel és megemlékezéssel, jelképesen a folyóvizek megszentelésével.

A nyugati egyház az epifániában a vízkereszt mellett Jézus születését, földi testi megjelenését hirdető betlehem-i csillag feltűnése nyomán a kisdéd Jézust felkereső (Máté 2) napkeleti bölcsek látogatásáról is megemlékezik. Miután az idők során a IV. századtól a napkeleti bölcsek elnevezése az emberiséget jelképező – fehér, sárga és fekete bőrszínű – három királyokká változott, a nyugati egyház a vízkeresztkor a három királyokról is megemlékezett és ennek jegyében a víz mellett emberi hajlékot is szentel.

Az ősegyházban az epifániában Jézus első csodatételéről: a Kánai borcsodáról (János 2) is megemlékezett, mint az első

jelről, amelyben „megmutatá az ő dicsőségét”.

A vízkereszt ünnepe református talajon – talán a karácsony közelsége miatt – nem tudott meggyökerezni: így például a Református falinaptárban sincs feltüntetve.

Az epifániai ünnepkör az őegyházban a böjtöt bevezető három hetes időszak kezdetéig: a hetvened vasárnapig tartott. A böjtöt bevezető három hetes időszakot a VI. századtól kezdték megtartani, a népvándorlás zavaros komor világának beköszönteivel, a pestisek és más gyilkos járványok, gyakori természeti csapások közt, az ezekből fakadó éhínségekben bűnbánati vezeklő, könyörgő heteket tartva.

Emellett – mint ismeretes – az epifánia, a vízkereszt ünnepével vele együtt kezdődött egy világi „ünnepkör” is: a farsang. A farsang zajos, vidám, mulatságokkal, bálokkal, bőséges evés-ivással, karneváli felvonulásokkal gazdag időszakát az Egyház sohasem nézte jó szemmel, különösen a rendszerint felelőtlen tivornyázásba és dorbézolásba átcsapó farsangolások miatt. Az Egyház próbálta a farsangot tiltani, szelídíteni és rövidíteni: ennek is eredménye lett a böjtbevezető három hetes időszak beiktatása.

A Bibliaolvasó kalauz összeállításában a pünkösd utáni vasárnapokat a Szentháromság vasárnaptól adventig terjedően Szentháromság utáni vasárnapok elnevezéssel sorszámozva közlik. Ennek kötött perikópa rend esetén van jelentősége, de mivel ilyen nálunk nincs, a református egyházban a vasárnap sorszámozást nem alkalmazzuk, naptáraink csak a nagyböjt 1. vasárnapját és az adventi vasárnapokat jelölik.

A Bibliaolvasó kalauzban közölt egyházi ünnepi és vasárnapi rendet használta a római katolikus egyház a II. Vatikáni Zsinatig.

A II. Vatikáni Zsinat liturgiai reformjával viszont eltörölte a latin-magyar vasárnap elnevezéseket is. A pünkösdi utáni vasárnapokat pedig egyszerűen csak évközi vasárnapoknak nevezik és sorszámozzák.

Akkor viszont joggal merül fel a kérdés, hogy a bibliakalauz összeállítása miféle egyházi évrendet és naptárat közöl? Hát kérem szépen ez nem más, mint az Evangélikus Egyház ma is érvényes és használatos egyházi év naptára és elnevezési gyakorlata!

Már Luther is erősen hangsúlyozta, hogy ő nem új egyházat kívánt alapítani, hanem a meglévőt akarta megreformálni, azaz szó szerint eredeti formájában helyreállítani! Ezért is követték a lutheránusok az óegyházi eredeti ünnepi rendet és liturgiai gyakorlatot!

A Szentháromság utáni vasárnap rendszer bevezetésével pedig a lutheránusok azt kívánták hangsúlyozni, hogy ők is az óegyházi trinitárius Szentháromság tant, mint alapvető, sarkalatos hitigazságot követik – szemben a reformációval is az óegyházi időkben majd feléledő Szentháromságot tagadó antitrinitárius, azaz unitárius nézetekkel, amelyet ma is még több szakadár egyház is hirdet, mint például az amerikai mormon „Utolsó napok szentjeinek” hatalmas erejű egyháza, vagy például a Jehova tanúi és a ma is fennálló, egyetlen magyar, erdélyi alapítású (Dávid Ferenc 1568) Unitárius egyház.

2012. év Advent előestéjén összeállította:

Dr. Riba Dezső

Az elmúlt Deszkaszalkákban olvashattunk egy írást dr. Varga Lászlótól gyülekezetünk kántorától, amelyben leírta az orgonára váró esedékes felújításokat. Örömmel értesítjük gyülekezeti tagjainkat, hogy az orgona felújítása befejeződött. Köszönjük azoknak, akik támogatták adományaikkal ezt a célt. Reméljük, hogy még sokáig zengheti Isten dicsőségét a Deszkatemplom orgonája.

Beszámoló a Diakóniai Csoport Munkájáról

Gyülekezetünk presbitériuma újjáalakulásakor 4 munkacsoportot (misszió, diakónia, sáfárság, kategetika) szervezett, a presbiterok pedig jelentkeztek ahhoz a csoporthoz, amelyben vállalt tevékenységüket leghatékonyabban tudják végezni.

A diakóniai csoportnak 10 presbiter és 4-5 önkéntes segítő tagja van. Csoportunk lelkes vezetője, irányítója Bodáné Falucska Ilona tiszteletes asszony. Első összejöveteleinken mentálhigiénés felkészítéssel segített bennünket. Előadásai lelki elmélyülést jelentettek számunkra, megértettük, hogy a segítségnyújtás során mindkét fél épülhet, a segítő kapcsolat önismerethez vezethet.

Megértettük, hogy a diakónia az emberszeretet gyakorlása a szó legszűkebb értelmében. A diakónus érzékeny a rászoruló hangjára és képes együttműködni velük sorsuk javítása érdekében.

Gyülekezetünk presbitériuma küldetésnyilatkozatának második részében átfogóan megfogalmazta a diakóniai munkacsoport feladatát.

„Arra törekszünk, hogy gyülekezetünk tagjaival szeretet-közösségben éljünk, ifjainkat, időseinket megbecsüljük, a lelki éhezőket Isten igéjével megszólítsuk”... A szeretet-közösségben élelt segíti a szeretet-szolgálat, más szóval diakónia, a fiatalok és idősek támogatása odafigyeléssel, segítséssel; a magányosok, lelki terheket egyedül hordozók megszólítása és gyülekezetünkbe, közösségünkbe fogadása.

Csoportunk legfontosabb feladatának a tetemvári gyülekezet tagjainak segítségét és a gyülekezethez tartozó területen lévő intézményekben élő fiatalok és idősek szeretet-szolgálatát tekinti.

A mozgásukban korlátozott vagy

betegségben szenvedő, kórházban lévő gyülekezeti tagokat – bejelentés, jelzés alapján - csoportunk egy-egy tagja látogatja meg vagy a látogatásra közösen megyünk.

Szeretet-szolgálatunkat akkor tudjuk kiterjeszteni, akkor tudunk eljutni azokhoz a testvérekhez akik igénylik a látogatásunkat, ha az információk eljutnak hozzánk arról, hogy valaki kórházba került vagy az otthonában szorul segítségre.

Minden második héten, szerda délelőtt, csoportunk 3-4 tagja vezetőnkkel az Őszi Napsugár Idősek Otthonában tesz látogatást, ahol az idősekhez, betegekhez, elesettekhez, lelki éhezőkhez Isten igéjét visszük el. Úrvasorás alkalmakkor többen is ellátogatunk az otthonba és segítünk a mozgáskorlátozottaknak abban, hogy az istentiszteleten részt vehessenek.

Pünkösd után az erdőbényei Református Idősek Otthonába vittük el gyülekezetünk adományait és az otthon lakóival közös áhítaton vettünk részt. Akkor ígéretet tettünk, hogy karácsony előtt ismét szervezünk közös imaalkalmat, ezért advent harmadik vasárnapja előtti szombaton lelkészeink és a szeretet-szolgálat csoportja az énekkarral együtt meglátogatja az erdőbényei idősek otthonát.

November első vasárnapján a „gyászoló vasárnapja” alkalmát tartottuk, melyre meghívtuk azokat a családokat, akik 2012. évben veszítették el hozzátartozójukat. Akik a gyász terhét hordozzák és jelezték, hogy megkönnyítené számukra a veszteség feldolgozását, ha közösségben lennének, azok számára csoportos beszélgetést szervezünk advent első hetében.

„Nyitott ajtó” megnevezéssel szervezünk havonta egy-egy (két-két) pénteken a kisgyermekes szülők és gyermekeik részére – csecsemő kortól 6 éves korig – gyülekezeti délutánt, illetve a másik (két) pénteken „nyitott ajtó” várja a felnőtteket, középkorúakat, időseket – beszélgetni vágyókat.

Az adventi időszakban szolgálatot végzünk az „asztal” mellett is, a Lévay József Gimnázium diákjainak megköszöntük az ünnepi készülődést, várakozást színesítő műsorukat.

Advent második vasárnapján a gyülekezet számára a délutáni áhítat után szeretet-

vendégséget szervezünk.

Mindezek a programok segítenek lelki épülésünkben, közösségünk fejlődésében.

Munkánkat a gyülekezet segítő támogatásával tudjuk végezni, ezért szeretettel hívogatjuk a szeretet-szolgálatra az önkéntes, segítő munkatársakat.

Csoportunk saját küldetésnyilatkozatához a következő igét választotta:

„Ezért tehát míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben” Galata 6,10

Gazdusné Fekete Edit

Teácsésze és a tányérja

Volt egy szép, zöld teácsészém. Tányér is tartozott hozzá. Ajándékba kaptam. Nem használtam, mert én a nagy bögréket szeretem, de mégsem tudtam megválni tőle. Már régen szerettem volna elajándékozni, de olyan ember nem jutott eszembe, akiről tudtam, hogy igazán örül majd neki és vigyáz majd rá. Olyan otthon szerettem volna edénykémnek, ahol nem egy doboz mélyén tengeti mindennapjait, mint nálam, hanem ahol arra használják, amire való, hogy így tölthesse be küldetését.

Hosszú hetek, hónapok, évek múltán jött el a nagy nap: 2012. november 18-án a gyülekezetben bolhapiacot rendeztünk a Velkey László Gyermekegészségügyi Központ javára, hogy a bevételből gyógyszeroldalmat vásároljunk a kórházban gyermeküket elvesztő családoknak. Ezen a vásáron kincsem, 144 más kincsel együtt végre felsorakozhatott, hogy valaki más otthonában megkezdődhessen új, megbecsültebb élete. Voltak ott régi és új portékák: gyertyák és gyertyatartók, vázák, poharak, könyvek, angyalkák, képeslapok, bögrék, DVD-k, mind arra várva, hogy valaki kiválassza őket. Az én csészémen és a tányérján éppen a gyermekkorház egyik dolgozójának a szeme akadt meg. Nagy volt az örömöm, hogy ilyen gondos, a beteg gyermeket féltve vigyázó kezek közé kerül tulajdonom.

De még nagyobb volt az örömöm látva, hogy gyülekezetünkben még nem lettünk közömböseks a szenvedők iránt, főként, ha azok gyermekek, s még mindig

tudunk összefogni, tudunk adni abból az egyre kevesebből, amink van. Mert talán így lehet a kevesebből több: egy új tárgy otthonunkban a bolhapiacról, ami emlékeztet arra, hogy többet, többekért kell imádkoznunk. Egy önkéntes beszámolója, ami arra buzdít, hogy talán nekünk is többet kell tennünk és be kell állnunk a segítők közé. Néhány fénykép a gyermekkorházból, ami eszünkbe juttatja: van miért hálásnak lennünk, hálásabbnak napról napra. S a bolhapiacon összegyűjtött adomány, ami, könyvekre váltva több, gyermekét elvesztő család számára hozhat enyhülést és reményt attól az Istentől, akinek kezében a kevés sokká, az igyekezet eredménnyé, az adomány áldássá válik. Köszönet ezért mindenkinek, aki

imádságával, jelenlétével, szolgálatával, vagy anyagi támogatással hozzájárult, hogy Isten vigasztalása minél több gyászoló, fájó szívhez eljusson!

Dr. Farkas Edina, kórházlelkész (GYEK)

Őszi események iskolánkban

A Jókai iskolában továbbra is folytatódik a közösségi és a lelki élet erősítése. Néhány osztály iskolaidőn kívüli rendezvényeket szervezett az őszi folyamán. Diákjaink sikeresen szerepeltek több sport- és tanulmányi versenyen is. Nemzeti ünnepeinkről is megemlékeztünk, az október 23-i eseményeket felsőseink elevenítették fel számunkra. A teremtés hetén egy komplex kiállítással találkozhattak a gyerekek, illetve ők is közreműködtek feladatok megoldásával. Miközben szemük és értelmük a Föld és az ott élő élőlények védelmével gyarapodhatott, lelkük minden reggel egy igével gazdagodott az iskolarádió keresztyél. Október 26-27-én sor került a református iskolák találkozására, ahol iskolánk tanulói és kollégáink zenei műsorral szórakoztatták a Szinva - teraszra érkezőket. A Jókai sátorban gyerekmunkáktól hemzsegő asztalt találtak az érdeklődők.

Október utolsó szombatján iskolánk 6 tanulója vett részt a debreceni Kőlcsey Ferenc Református Gyakorló Általános Iskola 16. alkalommal meghirdetett tanulmányi versenyén. Diákjaink matematikából, rajzból, informatikából és bibliaismeretből

mérték össze tudásukat a többi iskolával. Köszönjük nekik a becsületes felkészülést és a jó teljesítményt!

Elsőseink idén is fogadalmat tettek a Deszkatemplomban szüleik és az iskola egész közössége előtt.

A szokásostól eltérően az idén nem tavasszal, hanem ősszel rendeztük meg a szülő-tanár találkozót, Márton napi mulatság néven. A rendezvény kezdetére szépen benépesült az aula. Szülők és pedagógusok közösen vettek részt az „egy perc és nyersz” játékban. A ludaskása és a sütemények elfogyasztása után jól esett a tánc az élő zenére.

Az iskolánkban rendezett gombakiállítással egy időben a Gombász Egyesület rajzversenyt hirdetett számítógépes és hagyományos módon készült kategóriában, amire rengeteg rajz készült. Köszönjük a lehetőséget.

Iskolánk nevelői és tanulói nevében áldott karácsonyt kívánunk minden kedves testvérünknek!

Plazskóné Ferkovics Karolina, tanító

A MI ISTENÜNK AJÁNDÉKOZÓ ÚR

„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek...” (Zsolt 127,3a)

Amikor a hittanos gyermekeket megkérdezem, mi jut eszükbe a karácsonyról, akkor általában a következő szavak hagyják el ajkukat: karácsonyfa, szeretet, ajándék. Az évek óta hittanra járók még Jézus nevét is megemlítik. A felsorolásból én most az ajándék szót szeretném kiemelni. Jó dolog ajándékot kapni karácsonykor is. A gyermekek mindig nagy izgalommal várják a szentestét, hiszen akkor végre kicsomagolhatják a fa alatt megtalált ajándékokat. De még a felnőttek is szeretnek ajándékot kapni, hiszen a várakozás és meglepetés izgalma mindannyiunk szívében ott van. Örülünk a kapott dolgoknak, de talán még jobban örülünk családtagjaink figyelmességének és szeretetének. Karácsony napja az ajándékozás miatt is különleges nap az életünkben. Ilyenkor mosoly fakad az arcokon, és öröm támad az emberi szívekben.

Az idézett bibliai ige arról tesz tanúbizonyságot, hogy Isten is megajándékozza az embert. Az Ő egyik legnagyobb ajándéka egy családban a gyermekáldás. De életünk minden áldását Tőle kapjuk ajándékba. Maga az életünk is az Ő áldása.

„...Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá...” (Jak 1,17). Karácsony csodája is Isten szeretetéről beszél. Hiszen aki ajándékozik, az szeret. Az első karácsonyon is megszületett egy kisgyermek, az Atya egyszülött Fiával ajándékozta meg ezt a világot (János 3,16). Emberi elménkkel szinte fel sem tudjuk fogni Isten szeretetének nagyságát. Eszünkbe jut-e Isten ajándéka, miközben kapott ajándékainkat bontogatjuk a karácsonyfa körül? És gondolunk-e arra, hogy karácsonykor az Úr Jézus születésnapját ünnepeljük? Mi mit fogunk ajándékba adni Jézusnak? Hiszen az kap ajándékot, akinek születésnapja van! Neki nem tárgyakra van szüksége. Nem kér tőlünk sem számítógépet, sem mobiltelefont. Csupán egy dolgot kér. Szeretetet. Mert ha Ő szeret, akkor nekünk is szeretnünk kell. Az Urat, mint teremtő és gondviselő Atyánkat, és egymást. Nemcsak közeli családtagjainkat, hanem minden embert. Mert ez az Ő akarata. Kísérjen bennünket ez a gondolat életünk minden napján!

Plaszko Zoltán

2012 .10. 08.-tól 2012. 12.

02.-ig megkereszteltük:

1. Furman Csanád József
2. Furman Nimród Máté
3. Bolla Bíborka

Felnőtt

konfirmandusaink :

1. Fekete Éva
2. Molnár Olga

3. Pálmainé Dolniczki Éva

Anita

4. Svidró – Szép Kata
5. Treit Ildikó
6. Vida Józsefné

Házasságot kötöttek:

1. Pulh Krisztián és Török Mária
2. Bolla Attila és Kmeczkó Edit

Eltemettük :

1. Vala József
2. özv. Kulcsár József
3. Zsóka Lajos
4. Pintér Jolán
5. Kologyi Miklósné sz. Dobrosi Etelka
6. Szegedi Béláné sz. Szegedi Malvina

Áldott, boldog karácsonyok

Özvegy Pap Gyuláné, Béres Piroska 1934-ben, egy abaúji kisközségben Szászfán látta meg a napvilágot. Három testvére - Erzsike, Ilonka és Gyula - közül legkisebbként költözött Miskolcra, ahol nagybeteg rokonukat ápolta. Innen datálódik több mint hatvan éves kapcsolata a Deszka-templom közösségével. Jelenleg a gyülekezet tiszteletbeli presbitere.

Piroska néni 17 évesen a Marinov pékségben tanult szakmát, majd a honvédségi pékségnél helyezkedett el. Innen a városi közlekedéshez vezetett az útja, ahol megismerkedett férjével. Tapolcán, majd a Park utcában laktak, itt született két fiuk, Gyula és Attila. Később az Őszi Napsugár szociális otthon dolgozója lett, ahol több mint 40 évig foglalkozott az idős, elesett emberekkel.

Gyermekkori kedves emlékei a református iskolához kötődnek, ahol Csík Mihály és felesége, később pedig Szabó Dániel is tanította. A szászai karácsonyok során édesapja - a gagybátori születésű Béres Gyula - hozott saját erdejükből fenyőfát, a család pedig - édesanyja irányításával - szaloncukrot, süteményeket készített, ezen kívül alma és dió került még a fára, melyet Szenteste körbeültek, a gyerekek énekeltek, édesapjuk pedig hango-

san imádkozott.

Családi körben

Gyermekeik születése után apósáéknál ünnepelték a karácsonyt - Pap József a hejőszalontai templom gondnoka volt. Piroska néni élénken emlékszik még rá, hogy kántáláskor a presbiterek elsőként őket keresték fel. A népes vendégsereg énekszóval köszöntötte a fa körül az ünnepet. Később családjukban is megőrizték a karácsony meghittségét, a Miskolcra költözött testvérekkel együtt ünnepeltek.

Számos emlékezetes élmény kötődik a szociális otthonhoz is. Ilyenek az aktív közreműködésével lebonyolított megemlékezések, ahol az idős, elesett, gyakran egyetlen hozzátartozó nélküli lakók különösen igényelték az ünnep sugallta odafigyelést, szeretetet és családi hangulatot. Mintegy 40 évig - nyugdíjasként is visszajárva - dolgozott itt és ma is szívesen látják, ha a lelkészek munkáját segítve megjelenik a régi ismerősök között. A napokban a Református Nőszövetség tagjaként ünnepi műsorral köszöntik az időseket az otthonban és a karácsonyi úrvasora több mint 100 református hívőhöz történő eljuttatásában is tevékeny részt vállal.

Krónika

Október 22-27 között evangélizációt tartott a templomban dr. Horkay László nyugalmazott kárpátaljai püspök.

Október 28-án úrvacsorás istentisztelet keretében adtunk hálát az új borért.

Október 31-én reformációs istentisztelet volt a templomban.

November 4-én tartottuk a „gyászolók vasárnapja”-i istentiszteleteinket.

November 9-től tartotta 4 pénteken keresztül Monty Taylor a Tanítványság kurzust.

November 18-án beszámolót hallhattunk a kórházmisszióról, majd ezt követően a gyülekezeti teremben támogatói bolhapiac volt a kórházmisszió részére.

December 2-án advent 1. vasárnapján felnőtt-konfirmáció volt.

A délutáni istentiszteleten a Lévays diákok adtak ünnepi műsort.

December 8-án adventi gyerek játszóház volt a Jókai iskolában.

December 9-én advent 2. vasárnapján délután ünnepi istentisztelet volt dr. Varga László és a kórus szolgálatával majd szeretetvendégség a gyülekezeti teremben.

További adventi-karácsonyi alkalmaink

December 16. advent 3. vasárnapja, 9 és 10 óra: istentisztelet a Jókais gyermekek műsorával.

December 17-22 között minden nap 5 órától úrvacsorára készülő istentiszteletek a gyülekezeti teremben.

December 23. advent 4. vasárnapja, 9, 10 (dr. Enghy Sándor rektor szolgálatával) és 16 óra: istentisztelet.

December 24. 15 óra: szentesti istentisztelet gyermek-ifjúsági műsorral.

December 25. 9 és 10.30 karácsonyi úrvacsorás istentisztelet,

16 óra ünnepi istentisztelet.

December 26. 10 óra ünnepzáró istentisztelet.

December 30. 9, 10 és 16 óra istentisztelet.

December 31. 18 óra óévi hálaadó istentisztelet.

Január 1. 10 óra újévi istentisztelet.

***Áldott, kegyelemmel teljes
karácsonyt és boldog új
évet kívánunk!***

Miskolc-Tetemvári Református

Egyházközség

Miskolc, Palóczy utca 21.

3525

0646506613

tetemvar@hotmail.com

